

101380

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

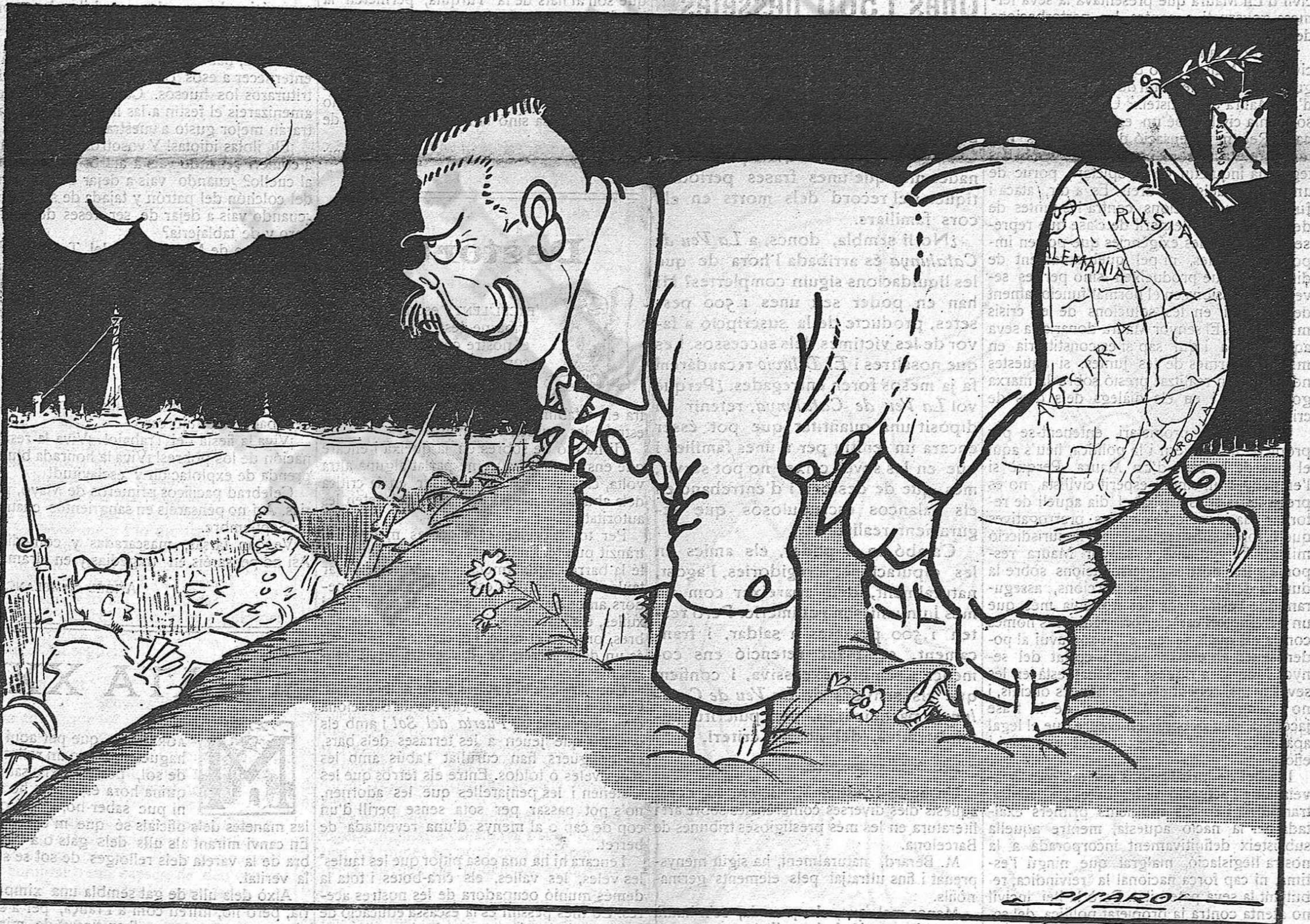
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Berriàgosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.— ESTRANGER, 2'50

GRÁFICS DE LA GUERRA

Estat actual de l'ofensiva alemanya al front de França.

La gallardia d'En Maura

El president del Consell, en son darrer discurs al Congrés, ha tingut, a propòsit de les Juntes de Defensa, una frase en extrem enèrgica i bellament gallarda: «Si aqueix moviment rebrotés—ha dit—l'extirpariem immediatament».

Tractant-se de la qüestió que es tracta, la frase és d'una valentia extraordinària, i es comprèn molt bé que els republicans mateixos l'hagin aplaudida. Cal dir que aqueixes paraules d'En Maura constitueixen ja un acte. Després de la serie de ministeris mediatitzats, que es posaven a tremolar quan sentien el soroll d'un sabre, la frase d'En Maura és d'una innegable gallardia.

Però ara, perquè poguem alabar sense reserves a En Maura en aquest punt, és necessari que a la gallardia de les paraules, correspongui la gallardia dels fets. Mentre això darrer no es produeixi, podem creure que tot ha estat un cop d'oratoría, una nota aguda de tenor enardit. Hi ha qui diu que mentre En Maura pronunciava son discurs al Congrés, les Juntes militars de Madrid estaven reunides al Museu d'Artilleria... D'altra banda, és possible que la frase d'En Maura, ovacionada entusiàsticament, sigui considerada per certs elements com a una provocació com a un intent d'humiliació.

La frase d'En Maura ens sembla bé. Ara esperem veure, si el cas es presenta, la decisió i el coratge del senyor Maura en la feina d'estirpar el mal.

AL DIA

La frase d'En Maura

COM si el nostre humil parlament fos una Convenció, En Maura, tornant als seus gestes de tribú amb caràcter, va llençar aquesta frase: «Les juntes de defensa no retornaran, però si ho fessin, les extirpariem immediatament». La cambra llençà un triple ¡hurra! davant de l'energia civil d'En Maura que presentava la seva ferma governativa contra les pertorbacions de les forces conservadores.

Nosaltres també ponderem l'acció viril i civil d'En Maura, però després de l'elogi sigui'ns permès oferir un dubte. En la mena d'En Maura què existeix? Un fervor per la sobirania civil o bé un egoisme de governant? Rebem la sensació de que en les paraules que avui comenta tota Espanya hi batega una inquietud de propietari, poruc de una minva dels seus drets. Es a dir, ataca i fulmina comunicacions, contra les juntes de defensa, no per l'esperit de c'ase que representen, ni per les exigències que porten imposant reformes, ni pel quebrantament de disciplines que produeixen sino per les seves intromissions en el normal funcionament del poder i en les solucions de les crisis ministerials. El senyor Maura donaria la seva aquiescència i qui sap si es constituiria en ministre d'armes de les Juntes, si aquestes no haguessin realitzat presió sobre la marxa governativa i en els diàlegs dels dies de crisis.

Un gest de propietari, entenent-se per propietat el Govern i la política, heu's aquí el fons de la frase d'En Maura. Perquè si l'empenyés un sincer esperit civilista, no es preguntaria si és arribat el dia aquell de retornar a la jurisdicció civil les prerrogatives que li foren substragudes per la jurisdicció militar? Fa vuit anys, el senyor Maura responia a les nostres interrogacions sobre la durada de la llei de jurisdiccions, assegurant que l'esmentada llei no tenia més que un peremptori caràcter ortopèdic. Els homes contra els quals se feu la llei són avui al poder, seuen en el banc blau al costat del senyor Maura, la riquesa nacional està en les seves mans, rebent els alts honors oficials, i no obstant el senyor Maura, el de la frase jacobina, deu persistir en creure que el legal aparell ortopèdic segueix essent necessari i eficaç.

I la llei de jurisdiccions enclou més gravetat que l'actuació de les juntes de defensa, transitoria i en els moments primers exaltada per la nació aquesta, mentre aquella subsisteix definitivament incorporada a la nostra lleislació, malgrat que ningú l'estima, ni cap força nacional la reivindicava, rebutjant la seva paternitat. Però la llei incivil no atenta contra la propietat política del senyor Maura i de les clienteles polítiques ens danya solament a nosaltres, i cap preocupació pel perdut esperit civil de la llei i del poder intel·lectual i judicial li dicta frases civi-

ques. La vella frase catòlica reapareix en l'actitut maurista. «Rebutjem les juntes de defensa perquè van contra la nostra sobirania, acceptem la llei de jurisdiccions perquè s'adressa solament contra vosaltres».

No, no neguem an En Maura l'assentiment per la seva decisió, però si li neguem obeixi a una dignitat civil ofesa. En ell parla el propietari de la governació, no pas l'home de dret...

PARADOX

Unes 1.500 pessetes...

La definitiva liquidació dels successos del passat agost està a punt de complir-se. L'amnistia posarà en llibertat als empresonats, seuran en el parlament els preclars presidiaris de Cartagena i no restarà d'aquelles jornades més que unes frases periodístiques i el record dels morts en els cors familiars.

¿No li sembla, doncs, a *La Veu de Catalunya* és arribada l'hora de que les liquidacions siguin complertes? Hi han en poder set unes 1.500 pessetes, producte de la subscripció a favor de les víctimes dels successos. Les que nosaltres i *El Diluvio* recaudarem fa ja mesos foren entregades. ¿Perquè vol *La Veu de Catalunya*, retenir en dipòsit una quantitat que pot ésser encara un lenitiu per a unes famílies i que en les seves caixes no pot servir, més que de destorb i d'entrebanc en els balanços escrupulosos que segurament realitza?

Cambó en el poder, els amics en les diputacions, i regidores, l'agost, naturalment, deu aparèixer com un mes llunyaníssim i quimèric. Però resten 1.500 pessetes a saldar, i francament, semblant retenció ens comença a semblar excessiva, i confiem que els senyors de *La Veu de Catalunya* participaran, per pulcritud administrativa, del nostre criteri.

Un hoste il·lustre, M. Bérard ha donat aquests dies diverses conferències sobre art i literatura en les més prestigioses tribunes de Barcelona.

M. Bérard, naturalment, ha sigut menyspreuat i fins ultratjat pels elements germanòfils.

Menos mal que, de passada, se'n haurà endut l'impressió de la realitat.

I la realitat és que a Catalunya, principalment a Barcelona, la majoria de la gent de bé és francòfila.

Els bons turcs

Orient els imperials han guanyat interinament la guerra. I les delícies de la pau imperial ja han començat allí.

Coses delicioses succeïxen, realment, a Finlàndia, a Ucraïna i a Crimea. Però on la pau mostra els seus benifets, és a Armènia.

Els bons turcs, protegits i aliats dels alemanys, i admirats avui pels nostres germanòfils catòlics, no han tingut paciència per a esperar-se a realitzar una nova matança de armenis. Han invadit l'Armènia russa, que segons el tractat de Brest-Litovsk havia de disposar lliurement de sí mateixa, i s'han posat tot seguit a degollar armenis a l'engròs.

Els turcs hi són molt pràctics en aqueixa feina de assassinar armenis. Fa molts anys que s'hi dediquen i han sortit mestres en aqueix art d'escorxar homes i dones, vells i criatures. Per les matances d'armenis que van tenir efecte durant el seu regnat, el difunt soldà Abdul-Hamid va rebre el nom de Soldà Vermell. Però tots els turcs, alts i baixos, són prou vermells i prou sanguinaris.

Ara, amb motiu d'haver evaquat l'exèrcit rus la part d'Armènia que la Rússia dominava, els turcs han engrandit els camps de les seves operacions de mata-degolla. Han eixamplat el negoci, com si diguessim...

El Govern dels bolxevikis russos, que té una gran part de culpa a la tragèdia, ha enviat al Govern alemany un telegrama protestant de les matances i demanant-li que intervingui per a fer-les cessar. No se sap que el Govern del kaiser hagi contestat. Però se sap que les matances continuen...

Els armenis constitueixen, allà a la regió del Càucas, un poble civilitzat, pacífic, i a més a més, cristià. Els tres Estats cristians que són aliats de la Turquia, permeten la horrible matança. I els germanòfils catòlics espanyols, més germanòfils i més catòlics que ningú, callen.

Al camp del germanisme i de la germanofília, no hi ha sentiments de justícia, ni de pietat, ni d'humanitat. En aqueix camp no hi ha altra cosa sinó cors de roca i caps de fusta.

FULMEN

Destorbs

'EXCEL·LENT' escriptor i amic Iribarne les emprèn, desde el nostre confrare *La Lucha*, contra els desvagats que entrebancuen el pas del públic fent pous a les aceres i contra els establiments que, en carrers ja massa estrets, les ocupen totalment.

Hi ha raó de sobres en la queixa i encare que ens sembla haver-ne parlat alguna altra volta, creiem força útil insistir en la crítica dels abusos escandalosos que permeten les autoritats.

Per tot serveixen les aceres menys pel trànsit públic. En carrers com el de Sant Pau té la barra l'Ajuntament de permetre posar taules al defora dels establiments. Els venedors ambulants, els llocs fixos de cacahuets i xufles, els carretons de tota mena i els pobres, omplen el reste. I el carrer de Sant Pau és un dels carrers de Barcelona on hi transita més gent.

Com si no n'hi hagués prou amb els desvagats que han pres els carrers de Barcelona com una mena de *Puerta del Sol* i amb els ganduls que jegen a les terrasses dels bars, els botiguers han curullat l'abús amb les seves veles o toldos. Entre els ferros que les sostenen i les penjarelles que les adornen, no's pot passar per sota sense perill d'un cop de cap o al menys d'una reventada de berret.

I encara hi ha una cosa pitjor que les taules les veles, les valles, els cira-botes i tota la demés munió ocupadora de les nostres aceres. Lo més pèssim és la escassa educació de la jovenalla que les ocupa a les hores en que, per a guanyar-se honradament el pa de cada dia, han de passar per elles les nostres gentils modistes. En ple carrer de Fontanella

hem sentit les grolleries que els dirigeixen uns micos degenerats que esperen l'hora de entrada en les oficines on, segons els resultats, deuen embrutir-los.

Si fossim socis del C. de D. del C. i de la I. proposariem la creació d'una Lliga dels Bons Modos i els associats s'imposarien la obligació de reventar la cara d'un cop de puny als poca soltes que no saben guardar el degut respecte a les dones. Molt bé que a les noies se'ls dirigeixin frases galants, flors delicades, paraules ingenioses, bromes de bon gènere, mes, bestieses de cap manera i molt menys insults grollers. I això que no pot perdonar-se als obrers incults, molt menys deu tolerar-se als dependents de cases de banca i de comerç, als que deu imposar-se'ls una educació que, segons sembla no saben aprofitar.

I no volem dirigir-nos per a que posin remei a totes aquestes vergonyes ciutadanes, als urbans, als municipals i als policies. Al cap-d'avall tots aquests bultos no són altre cosa que un altre dels molts destorbs que entrebancuen les aceres de la ciutat de Barcelona.

JEPH DE JESPU

El primero de Mayo

TRO primero de Mayo? Otro. ¡Y los que vendrán! ¡Y los que vendrán, si Dios no lo remedia!

Ahí nos las den todas, dirán los amos de vuestros brazos, los cosecheros del precioso caldo de vuestro sudor. ¿Con primeros de Mayo les vais a esos tigrés? Eso es querer amansar a un tiburón con endechas.

Cantad la Internacional, cantad. Al son de esa música, los grandes cocodrilos, los enormes caimanes de la industria se tragan a vuestros hijos.

Cantad, babiecas, cantad. A ver si lográis enternecer a esos canibales y se cansan de trituraros los huesos. Cantad, que así les amenizareis el festín a las fieras y le encontrarán mejor gusto a vuestra carne.

¡Eh, ilotas idiotas! Y vosotros cuando vais a comer? ¿cuando vais a ataros la servilleta al cuello? ¿cuando vais a dejar de ser lana del colchón del patrón y tajada de su plato? ¿cuando vais a dejar de ser reses de mata-dero y de tablajería?

Primero de Mayo, fiesta del Trabajo. Un día al año holgáis. ¡Ah, gandules! Un día al año coméis. ¡Ah, glotonos! Vosotros os vais mal acostumbrando. ¿Obreros y dejáis la obra? ¿Qué escándalo es ese?

Però un dia es un dia. Id al campo, borreguitos, id al campo a comer yerba.

Llevad con vosotros la mujer triste y los críos mocosos, y hacedos la ilusión de que, como los ricos, tenéis familia, de que os podeis pagar ese lujo caro.

¡Viva la fiesta del Trabajo! ¡Viva la resignación de los pobres! ¡Viva la honrada blusa, prenda de explotación y esclavitud!

Celebrad pacíficos primeros de Mayo, parias. Así no pensaréis en sangrientos cuatros de Septiembre.

Vengan farsas, mascaradas y comedias. Así no pensaréis en tragedias y en dramas.

ANGEL SAMBLANCAT

SONATA XXI

MAGRADARIA que per aquí hi hagués un gat o un rellotge de sol, potser aixís sabria quina hora és; ara no ho sé, ni puc saber-ho, si miro a les manetes dels oficials sé que m'enreden. En canvi mirant als ulls dels gats o a l'ombra de la vareta dels rellotges de sol se sab la veritat.

Això dels ulls de gat sembla una ximpleria, però no, mireu com a França, per a sapiguer cap on anaven s'han tingut de mirar en els ulls, no ja d'un gat com jo desitjo sino de un tigre vell. En els ulls d'En Jordi Clemeceau.

Per cert que avui es el seu sant. Sant Jordi patró de Catalunya, En Jordi no sant patró de França, tots dos tracten de matar l'aranya que vol menjar-se a la princesa dels nostres amors, que s'anomena la llibertat o la igualtat.

Si tingués prou enginy, ara m'escaparia una bella cançó per a fer beguda en llaor de Sant Jordi. No en tinc, perdoneu-me. Emprò escolteu.

Sant Jordi l'ardit guerrer,
El de l'espasa esmolada
Claveu-la al mig bell del cor
De qui ve a boca badada.
Rebejeu-se dins son cos
No temau sa mossegada;
Quan el veieu mort del tot
Claveu-li forta llançada,
Per allí freurà el verí
Que porta a la ventrellada
I podrem viure tranquils
En tota terra cristiana.

Qui ha dit viure ha dit beure
Qui ha dit beure ha dit viure
Quan no hi hagin alemanys
Ens farem un tip de riure.

Sant Jordi contra En Guillem
Quina bonica baralla,
Si guanyes, si que direm
Sant Jordi ha matat l'aranya.

Vos pago un doble si tots feu vot per al noble campió oposat an En Guillem; tant se me'n dona que begueu pel sant com per En Clemenceau. Tots dos són Jordis, potser tots dos són sants i sants venjadors.

Lo que vaig dir-vos del Congrés, ha passat com si un angelet m'ho hagués contat a cau d'orella. Van quedar molt bé En Pi i Sunyer, i En Prieto i En Domingo, però, cada cosa per son temps i les figures per advent i com que llurs discursos no eren a son temps ningú volgué menjar-se aquelles figures que no eren madures, ni sucoses, ni apropiats per a ésser paladejades després del xacolata i abans del gotet d'anís.

Lo que m'agradaria sapiguer es com finirà la brometa de l'Ajuntament avui. Veiam, veiam si els joves barbres es declaren independents de don Alexandre. Seria divertit ara que el capdill tira a governamental, que el Guerrita del Río, alces altra volta l'abatut penó del centralisme. M'agradaria.

Bevem perquè aixís sia?
Bevem!

MORITZ XII

Les tardes del Congrés

Ganancing!..—Secretari, som prou colla?
—Jo en compto trentavuit.

—Doncs a la tasca!
La sessió queda oberta... Veiam... ordre!
Qui és primer?

—Jo!.. Demano la paraula.
—Vostè la té.

—Voldria que el ministre m'expliqués perquè al poble de Sascabria han tret a l'agutzil. Quin crim, digueu-me, ha comès aquest home? Quina falta se li pot imputar?.. La cessantia dictada a raja tabla per l'alcalde, es deu tan sols a que el brau funcionari va votà a favor meu. I jo dic ara: Mentre els agutzils puguin ser víctimes de la furia dels batlles sense entranyes, ¿com voleu que la pàtria es regeneri i torni a veure's forta i respectada?
—Està molt bé. Ho farem sabè al ministre i ell li contestarà qualsevol tarda.
Un altre. Qui segueix?

—Jo, si no m'erro.
—Pot començar.

—Senyors: A l'aixecar-me, saludo abans que tot a l'Assemblea com a humil debutant. Faltat de pràctica, sense nom, ni «abolengo» ni prestigi, porto, no obstant, aquí, dintre de l'ànima, una gran voluntat i un anhel noble de...

—Al gra, al gra!.. Suprimeixi fullaraca
—Res de gra. Vull parlar de les cerilles.
¿No us heveu «percatat» de lo que passa?
N'he comprat trenta capsos; de deu cèntims i de cinc. Poc a poc, les he comptades, i... admireu-vos, senyors!, en totes elles n'hi he trobat a faltar dos, tres o quatre.
Confesteu francament: això ¿no indigna?
¿No demostra ben bé l'horrible farsa que impera en el sagrat rengló dels mistos?

¡Quatre cerilles, sols en una capsal!..
D'aquest fet inaudit ¿què té de dir-se'n?
¿Un atropell, un timo o una estafa?
—Ja ha acabat?

—Si, senyor.
—Doncs ara toca a vostè.

—Vaig a dir poques paraules, les justes solament perquè el ministre en lo que les motiva prengui cartes. El cas és el següent, senyors: A Xunga, vila prou coneguda de Navarra, s'han declarat hostils al nou horari establert desde el 15. La comarca el segueix fidelment, però els de Xunga no'l volen acceptar. Avisos, partes, ordres del delegat de la província... tot inútil. La vila està «emperrada» en no tirar endavant la minútera, i, és clar, què succeeix? Que, ara com ara, el temps d'aquell país és un enigma, que les fetxes no surten mai exactes, que s'ha perdut la fe en tots els rel'otges i que la gent no sap com explicar-se que quan toquen les tres a dins de Xunga, als pobles dels voltants toquin les quatre.
—El Govern mirarà de posar «coto» a aquest anacronisme intolerable, i si el paper d'ofici no els fa efecte, se'ls donarà el *quièn vive* amb una estaca. S'han acabat els pregs i les preguntes. Tornem al gran debat. Té la paraula el senyor Recio i Nuñez.

—Senyors: Deiem que la pàtria, l'essència de la pàtria, és una concepció delicadíssima, una cosa tan fúlgida i tant alta...

—Bon lector, t'avorreixes? Dius que trobes, aquesta verborrea, buida i falsa? Fillet, no sé què dir-te. Jo no invento: això és tot lo que ens dona cada tarda aquest gran Parlament que, segons deien, ens havia de fè una nova Espanya.

C. GUMA

Pot parlar-se d'autonomia

REGUNTO si pot parlar-se de autonomia perquè després del debat hagut darrerament en el Congrés parlant d'ella, els que fins aleshores omplaven la seva ànima amb el ideal de l'autonomia de Catalunya han restat completament muts, i a més quan quiscun s'atreveix a parlar-ne li diuen que no és ocasió de debatre aquest assumpte.

Fins en les columnes de periòdics netament autonomistes on preclares i il·lustres firmes han exaltat el sentiment de catalanitat al seu grau màxim hi han sorgit protestes contra l'iniciador del debat nacionalista i proponent d'una esmena al Missatge de la corona per a que s'incluis en el mateix el problema autonòmic.

Diuen que degut a les circumstàncies que imperen, les més greus que han passat en el desenrotllament de les nacions, no poden distreure als governants amb aquestes inquietuts idealistes. Cal aleshores fer present que l'Anglaterra, malgrat les angoixes de la guerra, les que augmenten en forma terrible les precaucions que tenen els neutrals per a resoldre els problemes interiors li ha sobrat capacitat al seu Parlament per a donar resolució adequada a l'incògnita irlandesa.

Essent l'incapacitat i l'incúria dels governs centralistes els que han portat l'actual desgavellament dels serveis públics, ¿com pot ésser que aquest govern, que té els defectes de tots els altres junts, dongui resolució als problemes pendents?

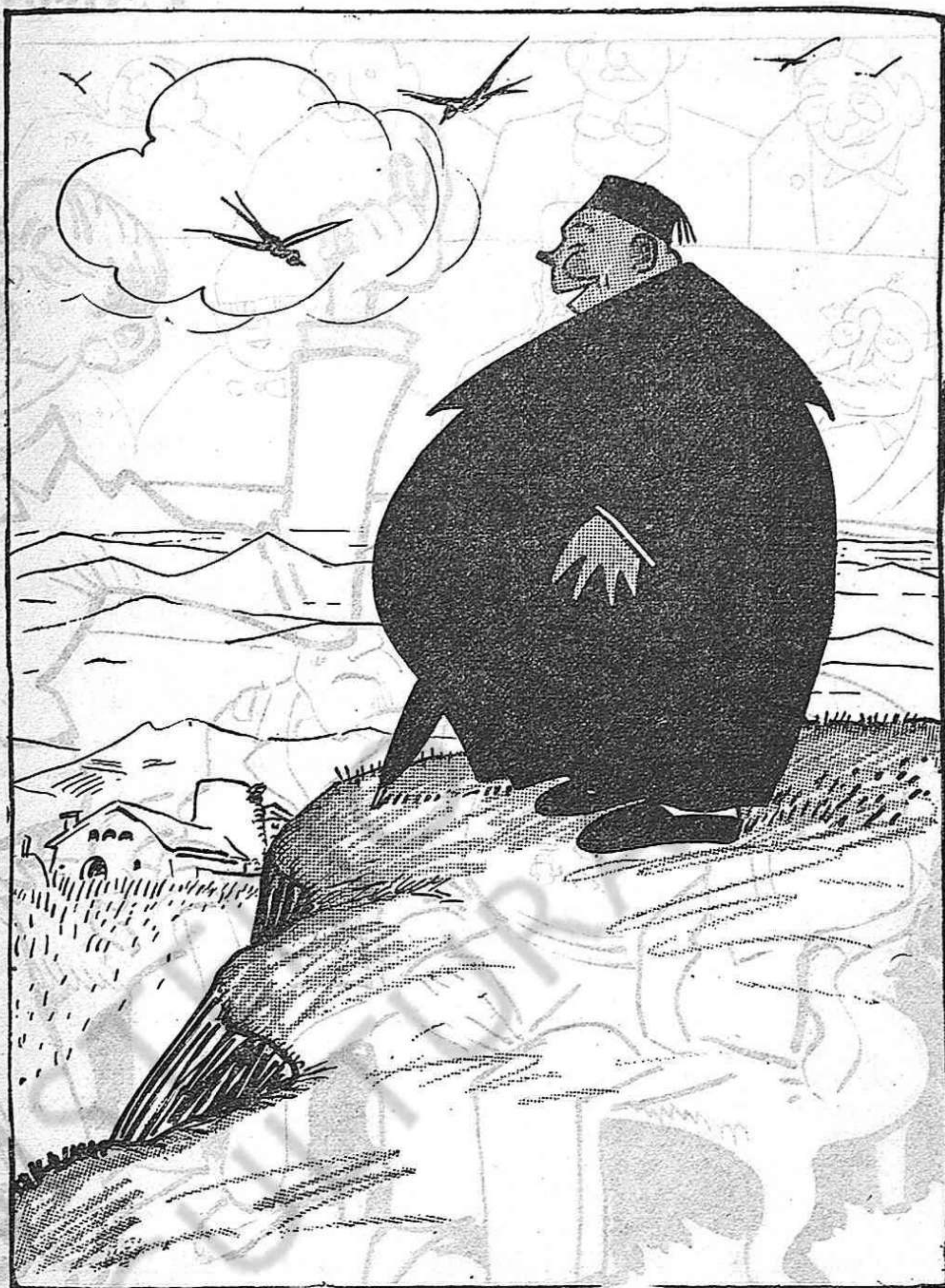
Més, encara deu tenir-se en compte que aquest desgavell tancat als límits de Catalunya minvaria en molt. I no fóra possible el donar-hi resolució per mitjà dels nostres homes?

Si els problemes a resoldre minven la seva greuguetat, limitats a Catalunya i si en ella es troben els homes en prou capacitat per resoldre'ls perquè no podem parlar d'Autonomia?

Sí, sí, parlem-ne, parlem-ne sempre, doncs és quelcom que portem en nostre ésser, és el nodriment de nostre esperit i és l'ideologia per la que havem de lluitar sempre.

B. SABALLS

Abrilada

—Quan un hom veu lo bonic que és el blat, per força pensa amb lo bones que són les coques.

Al restaurant

—Quin és el plat del dia?
—Barco espanyol a pique.

L'orgull del gec

— Si bé no tinc encara la talla dels governants americans, fixin-se que sóc un devot de l'americana.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 19 AL 25 D'ABRIL DE 1918

Per terra

Al front occidental, hi ha hagut una pausa en la batalla. Els alemanys, després dels darrers atacs rebutjats, amb grans pèrdues pels atacants, s'han mantingut relativament quietes. El dimecres passat, però, van intentar un nou avenç cap a Amiens, fracassant.

Al front italià, alguns combats locals, aventajosos per als aliats.

Al front de Macedònia, un atac local búlgar contra les posicions franco-sèrbies, fou rebutjat.

Als fronts de Mesopotàmia i Palestina, cap fet especialment remarcable.

Per mar

Una operació audaç, difícil i de gran importància ha estat realitzada aquesta setmana per la marina anglesa, amb la cooperació de la francesa, contra els ports de Zeebrugge i Ostende, bases de submarins, a fi de tancar la seva sortida i d'embotellar així els destroyers i submarins que s'hi refugiaven. L'operació ha tingut un èxit considerable. Dos vells creuers fora d'ús, plens de ciment han estat enfonsats i volats a l'entrada del canal de Zeebrugge i dos a la del port d'Ostende. Totes les probabilitats, són que a Zeebrugge s'ha aconseguit l'embotellament desitjat. Respecte a Ostende, no és possible encara afirmar res, puix la boira dificultava les observacions.

Les pèrdues britàniques són un destroyer enfonsat, i unes canoes-automòbils i barques de motor perdudes durant l'operació. Per al millor èxit del projecte d'embotellament, algunes forces angleses van desembarcar a la costa belga, sostenint-se, algun temps per a realitzar la seva missió i reembarcant-se després d'un duríssim i heroic combat.

No se sap encara quines són les pèrdues alemanyes. Es segur, però, que un contra torpeder va ésser enfonsat.

Per l'aire

El fet més sortint de la setmana és la mort de l'as dels asos de l'aviació alemanya, baró de Richtoffen, qui havia aconseguit unes 80 victòries aèries, s'ha abatut pels anglesos en el curs d'un combat aeri a la regió del Soma. Els anglesos han enterrat amb tots els honors el famós aviador alemany.

Com insinuarem fa alguns dies, des de la setmana entrant, o sia des de el número corresponent al dissabte que ve, dia 4 de maig, LA CAMPANA DE GRACIA, es vendrà al preu de 10 cèntims.

Advertim als nostres estimats llegidors que aquest preu excepcional que ens veiem obligats a establir per als números corrents, degut a l'extraordinari encariment del paper i dels materials d'impremta, i al qual també han tingut de recórrer tots els setmanaris d'Espanya que no es resignen a morir, serà un preu purament transitori; volem dir que així que (tandebó sigui aviat), hagin desaparegut les causes que ens obliguen al prudencial augment, LA CAMPANA, tornarà a posar-se al preu d'abans.

I amb aquella alegria!...

En el seu darrer discurs del Congrés, don Antoni Maura ha dit que els problemes obrers a resoldre són cosa secundària per al actual Govern.

Bo és que els treballadors ho tinguin en compte per al dia que lo secundari passi a ésser lo essencial, que potser no trigui gaire.

Aleshores... ai pobre quaternari, que és l'il·lustre mallorquí!...

Un valent.

El diputat socialista senyor Prieto s'ha portat com un home.

Al parlar de les Juntes de Defensa feu esglaiar tota la Cambra.

Digué moltes veritats i molt ben dites. Sobre tot, al demostrar lo de la covardia de certs elements va estar formidable com el canó gegant.

En La Cierva quedava més petit, al seu costat!...

Com en altres ocasions, En Lerroix ha tingut de parar els peus als seus súbdits.

Amb motiu del projecte autonomista de reforma de la Llei Municipal, algunes feres radicals pensaven fer obstrucció... però el domador arriba, engega cop de látigo... i res, les feres amansides.

Al revés dels domadors que corren per aquests mons de Déu, que tots acaben menjats, ell, En Lerroix un dia es menjarà a les feres.

Alguns tradicionalistes d'aquí tenen la mala pensada de convidar al ja famós diputat senyor Pradera per a que dongui una conferència sobre regionalisme ful, en un dels nostres teatres.

Això és volguer-li mal.

Això és volguer que es repeteixi l'èxit de l'Argentinita!

Els capellans contra l'Estat que els paga. Copiem d'un butlletí catòlic de Olot:

«En virtut de la disposició del Estat, que ordena avançar una hora els rellotges, des del dia 15 inclusiu, devem advertir a nostres llegidors que en les Esglésies de nostra Parroquia, les misses i demés funcions religioses, seguiràn celebrant-se a les hores acostumades, per lo que s'anunciaran una hora més tart. Aixís la missa matinal que es comença a les 5, s'anunciarà a les 6; l'Ofici que és a les 10, s'anunciarà a les 11 y la missa darrera que és a les 12, serà a la 1 de la tarde y seguint aquesta norma, les altres funcions.

El dejuni natural per a la Comunió, deurà seguir com fins ara, això és: es podrà menjar

o beure fins a la mitja nit del dia natural, o siga, fins a la una de la matinada del dia legal.»

I això que diu i practica el clero de la terra de les barretines ho diu i ho practica el de Barcelona i el de tot arreu.

Així és que els capellans es posen en pugna amb el Govern. Ho advertim al ministre de Gracia i Justícia ara que està estudiant la manera de apujar-los el sou.

La setmana passada morí a Barcelona don Antoni Suñol, ex president de la «Unió Catalana» i col·laborador de En Prat de la Riba en el plet de la Mancomunitat.

Fou un catalanista honrat i un home de altes virtuts cíviques.

D. E. P.

Contra gustos...

Diumenge a la tarde, la primcesa donya Beatriu i ses filles varen anar als toros.

Cada hu per allà on les enfila.

Jo Déu me'n guard de portar-hi la quif-xalla de casa a veure espectacles barbres.

Conferència d'En Samblancat.

Demà, diumenge, a les deu de la nit, donarà el nostre company Angel Samblancat una conferència al «Centre Federal», de Sabadell.

El tema de la conferència serà:

FISONOMIA POLITICA DEL MOMENT ACTUAL

A Sabadell regna gran espectació per a sentir la vibrant paraula del nostre Samblancat.

Per a últims de la setmana vinenta hi ha anunciada una peregrinació de carques a Montserrat.

Fan bé d'avisar, que així no hi anirem.

Deixarem passar una mesadeta; fins que els vents i les boires hagin ben esvait la fortor de llana.